Kopie
Afgeleverd aan: WOONINSPECTEUR VLAAMS GEWEST
Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer C/ 1015 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 3402
Datum van uitspraak **3 oktober 2018**
Rolnummer **2018/CO/46**
Notienummer parket-generaal

Woninspectie
Federaal vermogens.
CoIV
Domeinen

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001249689-0001-0018-01-01-1

2018/PGA/254 – 2018/VJ11/66

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1340 **1.** ,
geboren te op
wonende te ,
Belg.

beklaagde

1341 **2.** ,
geboren te op ,
wonende te
Belgische.

beklaagde

de beklaagde sub 1 aanwezig en bijgestaan en de beklaagde sub 2 vertegenwoordigd door mr. Ali Acer, advocaat bij de balie Antwerpen

1. Ten laste gelegde feiten

Als dader of mededader, hetzij door het misdrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd, hetzij door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt.

Te , in de periode van 1 juli 2012 tot 9 mei 2015

Bij inbreuk op de artikelen 2, 5, 15, 20 §1, 20 bis en 20 ter van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (B.S.19.08.1997), zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, inwerking getreden bij artikel 4 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007 (B.S.30.08.2007), een woning in het onroerend goed

gelegen te , gekadastreerd als

en

,

eigendom van ; geboren te op en
, geboren te op ,
bij akte verleden op door notaris te ,

rechtstreeks of via een tussenpersoon te hebben verhuurd of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, welke niet beantwoordt aan de vereisten gesteld in artikel 5 van het decreet.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op ,
nr. ' en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen: 93,15 euro.
De Bewaarder (get.)

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 5 december 2017 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, kamer 13, werd als volgt beslist:

...

2.

Een deel van de feiten met name deze betreffende de woonentiteiten
( ) en perceelnummer
waren van 1 juli 2012 tot 11.08.2013 strafbaar ingevolge het Kamerdecreet met name het Decreet d.d. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers en derhalve als volgt:

Bij inbreuk op artikel 17 van het Decreet d.d. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vernoemd decreet te hebben verhuurd, te huur gesteld of te hebben.

Per 11.08.2013 werd voornoemd Kamerdecreet evenwel geïntegreerd in de Vlaamse Wooncode middels het Integratiedecreet d.d. 29.03.2013 (Decreet houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft). Sedert 11.08.2013 zijn de woonentiteiten gelegen te gekadastreerd als ,
en
strafbaar ingevolge de Vlaamse Wooncode en derhalve als volgt:

Bij inbreuk op de artikel 2, 5, 15, 20 §1, 20 bis en 20 ter van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (B.S. 19.08.1997), zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, inwerking getreden bij artikel 4 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007 (B.S. 30.08.2007),

3.

Ter zitting verzocht het openbaar ministerie om de in de dagvaarding geslopen materiële vergissing betreffende de einddatum van de weerhouden incriminatieperiode te verbeteren in 9 mei 2014 (in plaats van 9 mei 2015). Deze materiële vergissing wordt rechtgezet.

In de dagvaarding wordt verkeerdelijk ' ' vermeld als nummering voor het pand in de . De nummering betreft ' ' zoals blijkt uit de gegevens van het strafdossier. Ook deze materiële vergissing wordt rechtgezet.

...

OP STRAFGEBIED

Eerste beklaagde

Verklaart beklaagde schuldig aan de feiten zoals hierboven heromschreven en verbeterd.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van 1.000,00 euro. Stelt vast dat de feiten eveneens gepleegd werden na 31.12.2011, zodat art. 2 van de wet van 28.12.2011 i.v.m. de opdeciemen, van toepassing is en dat deze geldboete, door verhoging met 50 opdeciemen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op 6.000,00 euro.

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 90 dagen.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van DRIE JAAR voor 1/2de van de geldboete, zijnde voor 500,00 euro, gebracht op 3.000,00 euro door verhoging met 50 opdeciemen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdeciemen en alzo gebracht op 200,00 euro.

Verklaart verbeurd het wederrechtelijk vermogensvoordeel ten bedrage van 10.000,00 euro bij equivalent.

Verwijst de veroordeelde tot de helft van de kosten van de publieke vordering, tot op heden voor hem begroot op de som van 65,46 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

Tweede beklaagde

Verklaart beklaagde schuldig aan de feiten zoals hierboven heromschreven en verbeterd.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van 1.000,00 euro. Stelt vast dat de feiten eveneens gepleegd werden na 31.12.2011, zodat art. 2 van de wet van 28.12.2011 i.v.m. de opdeciemen, van toepassing is en dat deze geldboete, door verhoging met 50 opdeciemen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op 6.000,00 euro.

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 90 dagen.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van DRIE JAAR voor 1/2de van de geldboete, zijnde voor 500,00 euro, gebracht op 3.000,00 euro door verhoging met 50 opdeciemen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdeciemen en alzo gebracht op 200,00 euro.

Verklaart verbeurd het wederrechtelijk vermogensvoordeel ten bedrage van 10.000,00 euro bij equivalent.

Verwijst de veroordeelde tot de helft van de kosten van de publieke vordering, tot op heden voor haar begroot op de som van 65,46 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 5 december 2017 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 3 januari 2018 door de beklaagden en tegen al de schikkingen

- op 3 januari 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen de beklaagden en , tegen al de schikkingen, uitgezonderd deze betrekkelijk de burgerlijke belangen.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 3 januari 2018 door de beklaagden en
- op 3 januari 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake beklaagde
- op 3 januari 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake beklaagde .

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 5 september 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagden in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door hun raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusie werd in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagden zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

3. De 2 verzoekschriften van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werden in deze zaak tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief is nauwkeurig.

4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich daarom uit tot de beoordeling van de procedure met betrekking tot de miskenning van de rechten van verdediging en van de miskenning van de substantiële vormen met betrekking tot de huiszoeking, de strafbaarheid van de feiten, de door de beklaagden gevraagde verdere inperking van de incriminatieperiodes, de schuldvraag en de straftoemeting (inclusief de door de beklaagden gevorderde maar niet door de eerste rechter toegekende gunst van de opschorting minstens de gunst van uitstel van de tenuitvoerlegging op te leggen, en de omvang van de bijzondere verbeurdverklaring).

5. Motivering ten gronde

5.1. Op strafrechtelijk gebied

5.1.a. Voorafgaandelijk: strafbaarheid van de feiten

Gezien de opheffing van het decreet van 4 februari 1997 houdende kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers bij artikel 34 van het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft (B.S. 1 augustus 2013), in werking getreden op 11 augustus 2013, heeft de eerste rechter terecht de feiten heromschreven.

Deze feiten waren strafbaar in de periode voor 11 augustus 2013 en zijn strafbaar gebleven onder de nieuwe wetgeving zoals de eerste rechter terecht besliste om redenen die het hof herhaalt en overneemt.

Ten onrechte houden beklaagden dan ook voor dat ingevolge de opheffing van het decreet van 4 februari 1997 houdende kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers er geen wettelijke basis meer is om deze handelingen waarvoor beklaagden zich dienen te verantwoorden, te vervolgen.

5.1.b. Ten gronde

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten, zoals heromschreven door de eerste rechter betreft, bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagden in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd, overgenomen en aangevuld als volgt.

2. Het betreft een hoekpand gelegen In en
158. Het betreft een halfopen bebouwing deels bestaande uit 2 bouwlagen onder de kroonlijst en bestaande uit:

- een woning gelegen aan de
- kamers gelegen en kamers gelegen in de (gelegen boven de woning van de).

De inbreuken op de veiligheids, gezondheids– en woningkwaliteitsnormen en de verhuring van de woning en kamers blijken voldoende uit de vaststellingen van de wooninspecteur met verwijzing naar de foto's:

- op 8 juli 2013 werden in elk van de 2 kamers in de 123 strafpunten vastgesteld. Het gebouw op zich had geen strafpunten maar er werden diverse gebreken vastgesteld aan de gemeenschappelijke kook- en leefruimtes en aan de gemeenschappelijke bad- en toiletruimtes. Het risico op elektrocutie en het brandgevaar was reëel.

- op 22 oktober 2013 werden in de woning in de eveneens 62 strafpunten vastgesteld en in de drie kamers in de werden er respectievelijk 158, 185 en 152 strafpunten vastgesteld.

Beklaagde verklaarde op 19 november 2013 (stuk 63) dat hij het pand in zijn geheel verhuurde aan één aannemer voor de prijs van 1.000 euro. Op 8 mei 2014 (stuk 183) bevestigde hij dat hij dit pand verhuurde aan een zekere dat er geen huurovereenkomst werd opgesteld en hij maandelijks 1.450 euro contant ontving. Hij verklaarde dat hij wist dat er vreemdelingen verbleven, doch hij kende geen van hen en had geen contact met hen.

Op 10 januari 2014 deelde de wooninspecteur zijn herstelvordering mede aan het Openbaar Ministerie waarbij werd vastgesteld dat het pand niet in aanmerking kwam voor aanpassingswerken aangezien er een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd op 11 september 2009 voor 2 woongelegenheden en niet voor het inrichten van kamerwoningen. De wooninspecteur vorderde dan ook de woning een andere bestemming te geven conform de vergunning van 11 september 2009 dan wel het pand te slopen tenzij dit verboden zou zijn en dit binnen 10 maanden op straffe van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente sloot zich aan bij deze herstelvordering bij brief van 28 januari 2014 aan het Openbaar Ministerie (stuk 162).

3. De beklaagde was als mede-eigenaar en uiteindelijke medeverhuurder minstens nalatig bij de verhuring, wat reeds volstaat als moreel element van het ten laste gelegde misdrijf.

Het gegeven dat beklaagde niet gehoord werd in het strafdossier impliceert niet dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en haar recht op een eerlijk proces niet werd gewaarborgd.

Beklaagde werd immers bijgestaan door een raadsman zowel in eerste aanleg als in graad van hoger beroep die namens haar besluiten neerlegde. Zij had de mogelijkheid ter zitting haar standpunt mondeling mee te delen.

Rekening houdend met deze gegevens werden de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces van beklaagde ten volle gerespecteerd.

4. Terecht oordeelde de eerste rechter dat elke schending van de kwaliteitsnormen strafbaar is zonder dat er een voorafgaandelijke ongeschiktheid- of onbewoonbaarverklaring vereist is. Het hof dient aldus niet te onderzoeken of de 4 besluiten tot ongeschiktheidverklaring van de burgemeester van de gemeente van 9 mei 2014 (stukken 165 tot 180) nietig zijn omdat ze genomen werden in strijd met het decreet van 15 juli 1997. Overigens, beklaagden hadden de mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen deze besluiten bij de bevoegde minister, hetgeen zij nalieten te doen.

Het gegeven dat beklaagden al dan niet op de hoogte zouden geweest zijn van deze besluiten tot ongeschiktheid is dan ook irrelevant om de strafbaarheid van deze feiten te beoordelen.

5. Beklaagden verschuilen zich tevergeefs achter het gegeven dat zij niet wisten dat de woning en de kamerwoningen niet voldeden aan de woonkwaliteitsvereisten. Immers, de verplichting om het goed in orde te houden berust bij de eigenaar, verhuurder en/of degene die de woning ter beschikking stelt. Ook het feit dat de bewoners zelf geen klachten hadden, is irrelevant ter beoordeling van deze zaak. De meeste en meest zware gebreken aan het pand zijn inherente gebreken waarvoor de eigenaar en/of verhuurder dient in te staan omdat hij tijdens de ganse duur van de huur erop dient toe te zien dat het pand in orde blijft.

Het volstaat, zoals in deze zaak, dat de beklaagden kennis hadden/moesten hebben van de gebreken (minpunten) en minstens onachtzaam waren door deze woongelegenheden te verhuren. Verwijzend naar de verklaring van beklaagde van 8 mei 2014 (stuk 183) blijkt dat hij geen enkel contact had met de bewoners van het pand en enkel de huur ontving van een (waarvan hij geen adres had maar enkel het gsm-nummer). Hieruit leidt het hof af dat beklaagden zich niet bekommerden omtrent de toestand van het pand.

De verbalisanten hadden enkel telefonisch contact met deze man ' " waarbij hij beweerde het pand niet te huren maar enkel tijdelijk te gebruiken voor zijn Hongaarse werknemers en dit met toestemming van de eigenaar (stuk 187).

Over het verweer dat de schade aan de woning en kamers werd toegebracht door de respectievelijke huurders die dit niet zouden hebben gemeld, is het hof van oordeel dat moet worden gekeken naar de aard van de vaststellingen door de wooninspecteur gedaan op 8 juli 2013 en 22 oktober 2013. Veel van deze gebreken waren "structureel" van aard in die zin begrepen dat zij onmogelijk konden veroorzaakt zijn door de huurders. Bijvoorbeeld kon het niet aan de huurders te wijten zijn dat twee vrije geaarde stopcontacten ontbraken in de keukens, dat het bad en de WC-functie niet gescheiden waren en dat er kamers waren die geen natuurlijke verlichting hadden, enz.

6. Beklaagden houden weliswaar terecht voor dat het niet aangetoond is dat zij het pand verhuurden vanaf 1 juli 2012.

Er is enkel de verklaring van een bewoner die aan de verbalisanten mondeling meedeelde op 22 oktober 2013 dat er 7 bewoners in het pand verbleven op dat ogenblik en dat hij zelf er ongeveer één maand woonde. Deze bewoner beweerde dat een andere bewoner al 1,5 jaar een kamer bewoonde in het pand. Deze bewoner werd echter niet gehoord. Ook de andere bewoners werden niet gehoord. De beklaagde zelf geeft geen enkele informatie over hoe lang hij dit pand al verhuurde aan deze " ". Ook deze die telefonisch contact had met de verbalisanten, geeft geen informatie vanaf wanneer hij gebruik maakte van dit pand om zijn Hongaarse werknemers aldaar te laten wonen.

Rekening houdend met deze summiere gegevens in het strafdossier omtrent de tijdsperiode acht het hof het gepast deze tijdsperiode voor de woning aan te passen en te beperken en dit vanaf de eerste controle door de wooninspecteur op 8 juli 2013 van de woning in de en dit tot 9 mei 2014, datum van de besluiten tot ongeschiktheid door de burgemeester van

Wat betreft de kamers gelegen in de en past het hof de tijdsperiode eveneens aan van 8 juli 2013 tot 11 augustus 2013 (datum van de inwerkingtreding van het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft (B.S. 1 augustus 2013)), en vanaf 11 augustus 2013 tot 9 mei 2014. Het is ingevolge deze besluiten dat beklaagde de bewoning onmiddellijk heeft stopgezet hetgeen ook door de verbalisanten op 3 juni 2014 werd vastgesteld.

Het feit dat de vastgestelde gebreken niet meer werden weerhouden bij de latere hercontrole op 22 september 2015, doet geen afbreuk aan de strafbaarheid van de feiten in de aangepaste tijdsperiode "van 8 juli 2013 tot 9 mei 2014".

7. Deze bewezen verklaarde feiten zijn in hoofde van beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van elke beklaagde,
- het blanco strafregister van beklaagde en het strafregister van beklaagde (beklaagde liep al meerdere veroordelingen wegens verkeersinbreuken op),
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een gebrek aan respect voor de woonkwaliteit van de huurders, vanuit een drang naar makkelijk geldgewin,
- het gegeven dat beklaagden inmiddels het pand hebben aangepast conform de vergunning van 11 september 2009 en de vaststelling dat het pand voldoet aan de minimale kwaliteitsvereisten conform art. 5 van de Vlaamse Wooncode,
- het verstrijken van de tijd sedert de feiten zonder dat er sprake is van het overschrijden van de redelijke termijn.

Gezien de feiten zich situeren voor en na de wetswijziging van het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft (B.S. 1 augustus 2013) past het hof het nieuwe art. 20 van de Vlaamse Wooncode toe met betrekking tot de strafmaat. De minimumstraf bedraagt thans 6 maanden tot 3 jaar gevangenisstraf en 500 euro tot 25.000 euro geldboete of één van die straffen alleen.

Het hof gaat niet in op het verzoek van beklaagden tot het verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel niet van aard is om beklaagden afdoende te wijzen op hun maatschappelijke beperkingen en verplichtingen en bij hen de indruk zou wekken dat de overtreden regels slechts administratieve formaliteiten betreffen. Bovendien wordt niet aangetoond dat de sociale reclassering van de beklaagden ernstig in het gedrang zou komen door een bestraffing.

Daarom wordt elke beklaagde bestraft met een geldboete van 1.000,00 euro, te vermeerderen met de opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Nu beklaagden vroeger nog niet veroordeeld zijn geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek, wordt de geldboete volledig met uitstel van de tenuitvoerlegging opgelegd voor een proeftijd van drie jaar, om hen in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen ertoe aan te zetten de reglementering inzake woonvoorschriften/wetgeving inzake kwaliteits- en veiligheidsnormen van woningen en kamers stipt te respecteren.

De omvang van de opgelegde geldboete is aangepast aan het aandeel van elke beklaagde in het onrechtmatig financieel geldgewin, en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

Nu deze zaak werd ingeleid na 30 april 2017 is een bedrag verschuldigd van 20 euro ten behoeve van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand in hoofde van elke beklaagde.

8. Gezien de schriftelijke vordering van het Openbaar Ministerie van 3 oktober 2017 wordt bij toepassing van artikel 42,3° en art. 43bis Sw. tevens de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen, verworven ingevolge het verhuren van de woning en de kamers, opgelegd. Het Openbaar Ministerie vorderde het bedrag van 31.900 euro hetzij 1.450 euro huur x 22 maanden.

Overeenkomstig art. 42,3° Strafwetboek kunnen de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen worden verbeurd verklaard. Indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde dient de rechter de geldwaarde ervan te ramen en kan een equivalent bedrag worden verbeurd verklaard (art. 43bis Sw.). De ontvangen huurgelden zijn rechtstreekse vermogensvoordelen van de bewezen gebleven feiten. Deze huurgelden kunnen niet worden gevonden in het vermogen van de beklaagden zodat de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag.

Zoals hierboven reeds overwogen is het hof echter van oordeel dat de incriminatieperiodes wel degelijk moeten worden beperkt van 8 juli 2013 tot 9 mei 2014. Daardoor is de raming van het vermogensvoordeel als volgt: 11 maanden x 1.450 euro = 15.950 euro, en dit ten aanzien van beide beklaagden ieder voor de helft, hetzij 7.975 euro elk.

Beklaagden tonen niet op aannemelijke wijze aan dat zij geen huur hebben ontvangen in de aangepaste tijdsperiode.

De verbeurdverklaring van dit bedrag dringt zich op, aangezien het maatschappelijk onaanvaardbaar is dat de beklaagden voordeel zouden putten uit de gepleegde misdrijven.

Aangezien de feiten werden gepleegd voor en na 18 april 2014, datum van inwerkingtreding van artikel 52 van de wet van 11 februari 2014 houdende diverse maatregelen ter verbetering van de invordering van de vermogensstraffen en de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 8 april 2014), kan deze verbeurdverklaring enkel effectief en niet met uitstel van de tenuitvoerlegging worden opgelegd.

5.2. Herstelvordering

De wooninspecteur vorderde op 10 januari 2014 het herstel overeenkomstig artikel 20bis, §1 Vlaamse Wooncode. Vermits het pand niet in aanmerking kwam voor renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerken, verzocht de wooninspecteur aan beklaagden het bevel te geven tot herbestemming, volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij tot sloping, tenzij de sloop verboden is, en dit binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging, volgend op het verstrijken van voormelde hersteltermijn.

De eerste rechter liet na uitspraak te doen over de herstelvordering.

Uit het proces-verbaal van 22 september 2015 blijkt dat in het pand inmiddels 2 woongelegenheden werden ingericht en dat het pand voldeed aan de minimale kwaliteitsvereisten.

De herstelvordering is dan ook zonder voorwerp.

6. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 42, 43, 43bis, 50, 65, 66 van het Strafwetboek

- 4, 6, 7, 17, 17ter van het decreet van 4 februari 1997
- 1, 2, 5, 6, 15, 20 §1 en 20ter van het decreet van 15 juli 1997
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
  1, 8 van de wet van 29 juni 1964
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 12 december 1950
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017

7. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

<u>Op strafrechtelijk gebied</u>

Wijzigt het bestreden vonnis wat betreft de tijdperiode en past deze aan als volgt:

- wat betreft de woning:

  "van 8 juli 2013 tot 9 mei 2014"

- wat betreft de kamers:

  "van 8 juli 2013 tot 11 augustus 2013
  van 11 augustus 2013 tot 9 mei 2014";

Veroordeelt elke beklaagde wegens deze vermengde feiten zoals aangepast en geactualiseerd tot een geldboete van DUIZEND EURO gebracht op ZESDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdeciemen of een vervangende gevangenisstraf van NEGENTIG DAGEN;

Verleent aan elke beklaagde uitstel van de tenuitvoerlegging voor de gehele opgelegde geldboete en dit voor een duur van DRIE JAAR vanaf heden;

Verplicht elke beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdeciemen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Veroordeelt elke beklaagde tot betaling aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van een bijdrage van TWINTIG EURO;

Legt aan elke veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

Verbeurdverklaring

Verklaart verbeurd ten laste van elke beklaagde het bedrag van ZEVENDUIZEND NEGENHONDERDVIJFENZEVENTIG EURO op grond van art. 42.3° en 43bis Sw.;

Herstelvordering

Zegt voor recht dat de herstelvordering zonder voorwerp is.

De kosten

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de overige kosten van de strafvordering en de herstelvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 244,08 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen	raadsheer d.d. voorzitter
J. Daenen	raadsheer
J. Decoker	raadsheer

en in openbare terechtzitting van 3 oktober 2018

uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier J. Geysemans

J. Geysemans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen